

Arrest

nr. 232 296 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gelet op het arrest nr. 224 259 van 24 juli 2019 waarbij de debatten worden heropend en de zaak sine die wordt uitgesteld.

Gelet op het arrest nr. 228 745 van 13 november 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 november 1992.

De verzoekende partij dient op 18 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 januari 2017 wordt de verzoekende partij een eerste maal op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 13 februari 2017 wordt de verzoekende partij een tweede keer gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 18 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashai afkomst. U bent geboren in het dorp Zor Kalai, ook gekend onder de namen Kohnadi en Konalam, in het district Khewa, provincie Nangarhar, en heeft daar uw hele leven gewoond. U behaalde een universitair diploma Medische Technologie aan de Spinghar Universiteit van Jalalabad. In jawza 1393 van de Afghaanse kalender (AK), mei 2014 volgens de Gregoriaanse kalender (GK), begon u te werken voor dokter Najibullah in het nabijgelegen dorp Urakhel. U voerde medische tests uit die dokter Najibullah zijn patiënten voorschreef zoals o.a. voor tuberculose, HIV, hepatitis A, B en C en malaria en hielp de dokter soms bij het geven van injecties of verzorgen van kleine wonden.

Op een avond klopten vier gewapende talibs aan uw huis aan. Ze namen u mee naar een plek wat verderop aan de waterstroom en dwongen u één van hun kompanen, die gewond was aan zijn voet, te verzorgen. U deed wat u kon om de man te verzorgen hoewel u hiervoor niet over de juiste kennis beschikte en hen zei dat hij naar het ziekenhuis moest. De talibs geboden u met geen woord te reppen over wat er zich had afgespeeld tegen uw burens, vrienden of de overheid. Toen u terug thuis kwam had uw moeder al aan de burens verteld dat u was meegenomen door vreemdelingen. Iedereen sliep immers buiten omdat het warm was. De volgende dag ging u naar uw werk. Omstreeks 11.00 uur 's avonds kwam de politie u halen en nam u mee naar hun hoofdkwartier. Iemand had hen verteld wat er gebeurd was. De politie beschuldigde u een talibanstrijder te zijn. U ontkende dit en vertelde hen exact wat er u overkomen was. U legde uit dat u niet naar de politie was gegaan uit schrik en ook omdat u niet wist wie u had moeten beschuldigen. De politie geloofde echter nog steeds dat u bij de taliban was. Uiteindelijk liet de politie u vrij nadat uw vader met de dorpsoudsten naar de politie was gegaan om te bewijzen wie u was, dat u niet bij de taliban hoorde en wat uw werk was. Uw vader stond borg voor u. Bij uw vrijlating werd u duidelijk gemaakt dat u deze te danken had aan de dorpsoudsten. Indien u nogmaals betrappt werd op talibanactiviteiten zouden er geen onderhandelingen meer mogelijk zijn en zou de overheid over uw lot beslissen. U herhaalde dat u onder dwang door de taliban was meegenomen maar de politie wou nog steeds niets van deze uitleg horen. Twee dagen later klopten dezelfde mannen opnieuw aan bij u thuis. Uw vader opende de deur terwijl u via het dak naar het huis van de burens glipte. Uw vader zei de taliban dat u niet thuis was waarop ze uw huis doorzochten. Drie dagen later ontving u een brief van de taliban waarin u werd opgedragen hen te vervoegen. U reageerde niet op hun brief omdat u zich niet wou aansluiten bij de taliban. Twee weken later ging u naar het huwelijksfeest van uw vriend. Diezelfde avond doorzocht de taliban uw huis op zoek naar u. Uw vader werd door hen meegenomen. Uw moeder belde u op om te vertellen wat er gebeurd was. Die ochtend kwam de politie naar jullie huis. De dorpsoudsten werden ondervraagd over het hele verhaal van de ontvoering van uw vader. De politie geloofde niet dat uw vader ontvoerd was maar was ervan overtuigd dat hij gewoon bij de taliban hoorde. Hun eerdere vermoeden dat u ook bij de taliban hoorde werd hierdoor bevestigd. De dorpsoudsten raadden uw moeder aan u te vertellen niet meer terug te keren naar het dorp omdat u gearresteerd zou worden en een onderhandelende vrijlating niet langer mogelijk zou zijn.

Twee dagen later, op 12 augustus 2015, verliet u Afghanistan. Na een reis van ongeveer een maand heeft u op 8 september 2015 het Belgische grondgebied betreden. Op 18 september 2015 vroeg u in België asiel aan. Na uw vertrek zijn de taliban en de overheid nog verschillende keren bij u thuis langs geweest op zoek naar u.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban of gearresteerd te worden door de Afghaanse overheid.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag, legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, uw middelbare schoolcertificaat, een transcript van uw schoolresultaten, uw diploma Medische Technologie behaald aan het Scientific Medical Institute (SMI), een certificaat van het SMI, betalingsbewijzen van het

SMI, 11 familiefoto's, drie foto's van uw vader bij het leger, vijf foto's van u aan het SMI, een brief van de dorpsoudsten, een brief van de taliban, het geboortecertificaat van uw dochter en de briefomslag waarin deze documenten naar u werden opgestuurd. U legt tevens een kopie neer van vier documenten betreffende het voormalige werk van uw vader voor het leger.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch dat u bij terugkeer naar uw land een dergelijke vrees heeft. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd uw vrees voor de taliban aannemelijk te maken. Er moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas in zijn geheel weinig geloofwaardig overkomt. Zo is het weinig aannemelijk dat de taliban precies u wenste te rekruteren als dokter, terwijl u geen dokter bent, maar medische technologie gestudeerd heeft en als laborant werkte (CGVS 1, dd. 17.01.2017, p. 3, 13; CGVS 2, dd. 13.02.2017, p. 19;). Deze vaststelling wordt versterkt doordat u zelf ook aanhaalt dat er veel dokters actief zijn in Khewa (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 5), hetgeen de vraag doet rijzen waarom de taliban dan precies een laborant zou pogen te rekruteren als dokter om een gewonde strijder te verzorgen. U vertelt dat er dokters waren in de bazaar van Khewa, in de Brag kliniek die in het dorp Malikzai ligt, en in de districtskliniek (CGVS 2, p. 5). Bovendien had u aan de talibanstrijders duidelijk gemaakt dat u niet de kennis had de wonde in kwestie naar behoren te verzorgen (CGVS 1, p. 18). Uw eigen baas woonde bovendien in Dari Nur en legde dagelijks het traject af van en naar zijn dokterspraktijk van bij hem thuis waardoor ervan uitgegaan kan worden dat de taliban voldoende mogelijkheden had hem aan te spreken onderweg.

Ook moet worden opgemerkt dat zowel uw gedrag als het gedrag van de taliban in de door u geschetste context weinig plausibel overkomt. Het is namelijk allerminst geloofwaardig dat u nog steeds huiswaarts keerde tussen al de bedreigingen van de taliban in en zodoende niet meer voorzorgsmaatregelen nam. U verklaart namelijk, nadat u reeds eenmaal was meegenomen 's nachts bij u thuis door de taliban, ze twee dagen na uw korte arrestatie door de politie opnieuw aan uw huis stonden om u te zoeken (CGVS 2, p. 17 & p. 21). U kon toen echter ontsnappen omdat u over de muur was gesprongen naar de burens (CGVS 2, p. 21). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u aanhaalt drie dagen later, toen de taliban 's nachts een brief achterliet om u te bedreigen, gewoon thuis was (CGVS 2, p. 17). Het is allerminst geloofwaardig dat u, ondanks de meerdere bezoeken van de taliban aan uw huis, waarbij u een eerste maal werd meegenomen en een tweede maal ternauwernood kon ontsnappen, zich nog steeds in huis zou bevinden de dagen nadien, wetende dat de taliban het op u gemunt heeft. Deze vaststelling ondermijnt de door u geschetste feiten sterk. Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat u het gedrag van de taliban niet geloofwaardig kan maken. Zo is het weinig geloofwaardig dat de talibs reeds zeer veel daadkracht hadden getoond door u in eerste instantie mee te nemen en enkele dagen later al opnieuw op te zoeken bij u thuis, om nadien, gewoon een brief achter te laten om u te waarschuwen (CGVS 2, p. 22). Waarom de talibs die nacht het risico namen zich naar uw huis te begeven, wetende dat u reeds de politie had verwittigd nadat u een eerste maal was meegenomen (CGVS 2, p. 21), om een brief achter te laten, zonder gewoonweg opnieuw aan te kloppen om naar u te zoeken om u onmiddellijk te kunnen meenemen, mag een raadsel heten. Deze plotse atypische en passieve handeling van de taliban staat in schril contrast met de uitzonderlijke daadkracht die ze reeds had getoond in uw dossier.

Verder ondermijnen uw verklaringen die u aflegt over de brief van de taliban uw geloofwaardigheid. Aanvankelijk verklaarde u dat u dacht dat de uitnodigingsbrief van de taliban om hen te vervoegen een grap was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dat u dacht dat de brief van iemand anders kwam en niet van de taliban en dat u daarna pas besepte dat de brief echt was (CGVS 2, p. 24). Gevraagd hoe het kwam dat u de brief niet ernstig nam nadat u de taliban u al eens gedwongen had om één van hen te verzorgen en ze bij een tweede bezoek uw huis doorzochten op zoek naar u, antwoordt u dat er misschien een dorpeling was die niet hoog met u opliep en u bang probeerde te maken (CGVS 2, p. 23). Het is weinig plausibel dat u in de Afghaanse context en gezien de gebeurtenissen die u recent overkomen geweest zouden zijn, de brief van de taliban niet ernstig genomen zou hebben en er nog aan zou gedacht hebben dat een dorpeling u gewoon wat meer schrik wou bezorgen. Wanneer dit opgemerkt wordt, verklaart u dat u niet mee wou met de taliban en bezorgd

was (CGVS 2, p. 23) hetgeen tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen dat u de brief niet ernstig nam. Er dient vastgesteld te worden dat u uw antwoorden aanpast aan de vraagstelling, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. Verder staat in de brief geschreven dat uw familie streng gestraft en ter dood veroordeeld zal worden indien u zich niet als dokter aansluit bij de taliban. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat uw twee jongere broers, uw zus, moeder en vrouw nog steeds in jullie huis in Khewa wonen (CGVS 1, p. 6-7). Indien zij werkelijk met de dood bedreigd zouden zijn door de taliban en indien uw vader werkelijk ontvoerd zou zijn door de taliban zou verwacht kunnen worden dat ook de rest van uw familie een veiliger onderkomen gezocht zou hebben dan het huis van waaruit uw vader ontvoerd zou geweest zijn. Wanneer dit opgeworpen wordt, stelt u dat uw familie 'misschien' door de taliban geslagen wordt (CGVS 2, p. 23). Het feit dat u niet met zekerheid kunt zeggen of de taliban uw familie fysieke letsels aanbrengt in hun aanhoudende bezoeken en dat u dit pas oppert wanneer u geconfronteerd wordt met incoherenties in uw asielrelaas, schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer. Verder is het vreemd dat de taliban in hun brief aan u zou schrijven dat u moest stoppen met het dienen van het ongelovige regime terwijl u laborant was in een privékliniek en werkte voor een Afghaanse lokale dokter afkomstig uit het district Dari Nur (CGVS 1, p. 13). Geconfronteerd met deze vaststelling, zegt u dat de taliban denkt dat het hele systeem en de ganse regering in Afghanistan ongelovig is (CGVS 2, p. 22). Deze verklaring werpt echter nog steeds geen licht op de vraag waarom de taliban u beschouwde als medestander van het regime. Bovendien kan opgemerkt worden dat de taliban in hun brief niet vermeldt hoe u op hun vraag om de jihad te voeren kunt ingaan. Het is weinig plausibel dat de taliban een jongeman poogt te rekruteren door middel van een brief die geen concrete instructies bevat. Daardoor komt de ontvoering van uw vader door de taliban omdat u niet op hun vraag was ingegaan zelfs voor de taliban onaannemelijk drastisch over. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban iemand zou ontvoeren als straf voor het niet inwilligen van een verzoek wanneer de taliban deze persoon niet in staat stelde het verzoek in te willigen. Op de vraag hoe u de taliban had moeten vervoegen indien u op hun verzoek had willen ingaan, antwoordt u naast de kwestie en zegt u dat u niet op hun verzoek wenste in te gaan (CGVS 2, p. 23). Ook uw passieve reactie nadat u de brief had ontvangen spreekt boekdelen. Op de vraag of u maatregelen nam na het ontvangen van de brief stelt u de vraag terug wat u dan wel kon doen aangezien u niets kon doen gezien u het niet aan de politie kon zeggen (CGVS 2, p. 23). Deze bedenking is opmerkelijk, aangezien die brief u net definitief zou kunnen vrijpleiten van talibansympathieën bij de politie. U werd namelijk kort gearresteerd door de politie die u ervan verdacht mee te werken met de taliban (CGVS 1, p. 19). Enkel door de borgstelling van uw vader en de dorpsoudsten werd u namelijk vrijgelaten onder de voorwaarde dat u de volgende keer niet zomaar zou vrij komen (CGVS 2, p. 20). De brief, waarin u en uw familie bedreigd werden, zou dan ook het ultieme bewijs geweest zijn dat u niet vrijwillig maar net gedwongen werd meegenomen door de taliban. Dat u daar niet zou aan hebben gedacht en zelfs stelt geen enkele maatregel te hebben kunnen nemen en het niet hebben kunnen vertellen tegen de politie is dan ook zeer opmerkelijk en ondermijnt de waarachtigheid van het hele gebeuren eens te meer.

De verklaringen die u aflegt over de ontvoering van uw vader zijn eveneens weinig plausibel. Meer bepaald is het weinig waarschijnlijk dat de taliban uw vader zou ontvoeren en hem gevangen zou houden zonder hieraan enige eisen te koppelen of enige boodschap aan vast te hangen. U verklaart dat de taliban uw vader ontvoerde toen ze naar uw huis kwamen op zoek naar u omdat u niet thuis was (CGVS 2, p. 24). De taliban zou uw vader ontvoerd hebben omdat ze u willen (CGVS 1, p. 20). U verklaart vervolgens dat de taliban sinds uw vertrek uit Afghanistan regelmatig langskomt bij u thuis op zoek naar u (CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p. 15). U verklaart dat uw familie de bezoeken van de taliban beu is en dat de taliban 'altijd' komt. Soms komt de taliban 's morgens vroeg, soms doorzoekt de taliban het huis van de burens op zoek naar u. Soms komt de taliban twee keer per maand, soms na twee of drie maanden (CGVS 2, p. 16). Ervan uitgaande dat de taliban uw vader ontvoerd heeft om u te pakken te krijgen, is het frappant dat u verklaart dat uw familie sinds de ontvoering van uw vader geen nieuws vernomen zou hebben van de taliban over hem en dat de taliban uw familie niets specifiek over hem verteld zou hebben (CGVS 2, p. 15, 24). Men zou kunnen verwachten dat indien de taliban uw vader werkelijk ontvoerd had om een drukkingsmiddel te hebben op u, zij over de ontvoering van uw vader zou communiceren met uw familie, temeer omdat ze regelmatig langskomen. Geconfronteerd met deze opmerkelijke vaststelling antwoordt u naast de kwestie en zegt u dat uw vader in hun gevangenis zal zitten en u vermoord zal worden (CGVS 2, p. 24). Wanneer vervolgens gepolst wordt of uw familie geprobeerd heeft uw vader vrij te krijgen, zegt u dat niemand iets kan doen (CGVS 2, p. 24). Het is weinig plausibel dat uw familie helemaal niets geprobeerd zou hebben om uw vader vrij te krijgen.

Tot slot worden er, betreffende uw vrees voor de taliban, merkwaaardige discrepanties vastgesteld telkens u wordt gevraagd naar de redenen voor uw vlucht uit Afghanistan. Gevraagd bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om een overzicht te geven van

alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan, verklaarde u een brief gekregen te hebben van de taliban waarin u werd uitgenodigd met hen samen te werken. U negeerde deze brief omdat u dacht dat het een grap was. Twee weken later, toen u naar het huwelijk van uw vriend Heyatullah in Qala Janan Khan was gegaan, kwam de taliban naar uw huis en ontvoerde uw vader omdat u niet thuis was (vragenlijst CGVS, dd. 22.12.2015, vraag 5). Het is weinig waarschijnlijk dat u uw eerste ontmoeting met de taliban, waarbij u onder dwang één van hun kompanen medische zorgen moest toedienen (CGVS 1, p. 18-19), en het daaropvolgende bezoek van de taliban waarbij de talibanstrijders uw volledige huis doorzochten op zoek naar u (CGVS 1, p. 19-20), onvermeld zou laten indien deze gebeurtenissen werkelijk hadden plaatsgevonden. Uw reden voor het weglaten van deze ingrijpende gebeurtenissen is dat men u niet gevraagd zou hebben waarom de taliban u een brief gestuurd had (CGVS 1, p. 3-4). Deze verklaring is ontoereikend. U werd gevraagd een overzicht te geven van de gebeurtenissen die geleid hadden tot uw vlucht uit uw land van herkomst, waarop u uw asielrelaas aanving met de brief die de taliban u verzonden had. Gevraagd hoe het kwam dat u uw vluchtrelaas niet had aangevat bij het begin van uw problemen, stelt u dat u opgedragen werd u te beperken tot de hoofdpunten (CGVS 1, p. 4). Gevraagd hoe het kwam dat u dacht dat twee bezoeken van de taliban waarbij u respectievelijk gedwongen werd een talib te verzorgen en zij uw huis doorzochten op zoek naar u niet tot de hoofdpunten van uw asielrelaas behoorden, zegt u dat u uw asielrelaas begonnen was met het bezoek van de taliban en dat u daarna de brief vermeld had (CGVS, p. 4). Ook deze verklaring kan niet weerhouden worden. Het is weinig ernstig dat de DVZ zou nalaten twee talibanbezoeken die u aanhaalt te noteren in de vragenlijst van het CGVS. Ook naar aanleiding van de vraag of u nog iets toe te voegen had, vermeldde u de twee bezoeken van de taliban niet. Bovendien werd het verslag u voorgelezen in het Pashtou waarop u het ondertekende.

Bovenstaande vaststellingen maken dan ook dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u gestelde problemen met de taliban en de daaruit volgende vervolgingsvrees voor deze organisatie. Hierdoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de Afghaanse autoriteiten gezien deze in een direct causaal verband staan met uw eerste aanvaring door de taliban, waarbij u meegenomen werd om een gewonde strijder te verzorgen (CGVS 1, p. 19).

Bovendien moet ook worden opgemerkt dat u uw vrees voor de Afghaanse overheid op zich ook niet aannemelijk heeft kunnen maken, waardoor uw algemene geloofwaardigheid eens te meer wordt ondermijnd. U verklaart dat de Afghaanse overheid u ervan verdenkt lid te zijn van de taliban en u hiervoor gearresteerd had, u vrijliet op vraag van uw vader en de dorpsoudsten en u nadien opnieuw trachtte te arresteren (CGVS 1, p. 4, 19-20; CGVS 2, p. 13, 15-16, 18). Dienaangaande moet vastgesteld worden dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt. Aanvankelijk verklaarde u bij de DVZ immers nooit gearresteerd geweest te zijn of nooit in de gevangenis gezeten te hebben (vragenlijst CGVS, vraag 1). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, probeert u deze te verzoenen door te stellen dat u geen echte gevangene was geweest omdat men u geen handboeien had omgedaan en omdat u niet in de gevangenis geweest was en enkel ondervraagd was geweest (CGVS 2, p. 24). Deze verklaring kan niet weerhouden worden. In de vraag die bij de DVZ gesteld werd, werd verduidelijkt dat ook een hechtenis voor korte cel in bijvoorbeeld een politiekantoor gemeld diende te worden. Bovendien spreekt u tijdens uw gehoren op het CGVS zelf duidelijk meermaals van uw arrestatie en vrijlating en verklaart u dat u niet zomaar kon ontsnappen omdat er bewakers waren (CGVS 1, p. 4, 19-20; CGVS 2, p. 17, 19-20). Het mag verwonderen dat een asielzoeker een arrestatie door de politie onvermeld laat wanneer daarnaar gevraagd wordt door de asielinstanties. Daarnaast vermeldde u bij de DVZ evenmin uw vrees voor de Afghaanse autoriteiten wanneer u gevraagd werd wat u vreesde bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. U haalde enkel uw vrees voor de taliban aan (vragenlijst CGVS, vraag 4-5). Geconfronteerd met deze vaststelling, antwoordt u dat men u enkel naar uw vrees voor de taliban gevraagd had (CGVS 2, p. 24). Deze verklaring kan niet weerhouden worden gezien u op neutrale wijze gevraagd werd wat u vreesde bij een terugkeer naar uw land. Verwacht mag worden dat iemand die asiel aanvraagt in een ander land coherente en eenduidige verklaringen aflegt telkens hij gevraagd wordt over de gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen ondermijnt ten stelligste uw geloofwaardigheid. Hieraan dient toegevoegd te worden dat het weinig plausibel is dat de politie overtuigd geweest zou zijn dat u een talibanstrijder was gezien uw burens ook wakker geworden waren toen u onder dwang door de taliban was meegenomen, uw moeder hen reeds de avond zelf had verteld dat u door een vreemdeling was meegenomen en de burens zelfs weenden om uw lot (CGVS 1, p. 19). Het is weinig plausibel dat de politie overtuigd was dat u een talib was indien alle dorpelingen getuige waren geweest dat u onder dwang door een vreemdeling werd meegenomen (CGVS 1, p. 20).

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen niet overtuigen. De door u ingeroepen feiten worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere

indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de

beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo bent u een volwassen man die beschikt over een universiteitsdiploma Medische Technologie met ongeveer twee jaar werkervaring in zijn vak (CGVS 1, p. 13). U beschikt dus over de capaciteiten om werk te vinden en in uw eigen levensonderhoud te voorzien. U verdiende 15.000 Pakistaanse roepi per maand (omgerekend 120 euro) toen u tewerkgesteld was als laborant (CGVS 1, p. 14). Terwijl het jaarlijkse gemiddelde inkomen in Afghanistan volgens de info in het dossier slechts 410 dollar (345 euro) betreft. U bent bovendien vertrouwd met de stad Jalalabad gezien u er twee jaar gestudeerd heeft (CGVS 1, p. 8-9). Gezien u twee jaar in Jalalabad gestudeerd heeft, kan ook aangenomen worden dat u over een vrienden- en kennissenkring in de stad Jalalabad en haar buitenwijken beschikt. Zo verklaart u een goede studievriend [H.] te hebben die in Qala Janan Khan woont, gelegen in de buitenwijken van Jalalabad in het district Behsud (CGVS 2, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt dat uw vriend Heyatullah, een klasgenoot, u ter wille is. Hij organiseerde uw reis naar Europa en droeg hieraan ook financieel bij (CGVS 1, p. 17-18; CGVS 2, p. 12-14; verklaring DVZ, vraag 30). Vervolgens dient vastgesteld te worden dat de financiële situatie van uw familie als goed beschouwd kan worden. Uw vader kreeg een pensioen van 60.000 Afghani per jaar (735 euro) en daarnaast haalde uw moeder inkomsten uit de kaasverkoop en haar kleermakersactiviteiten (CGVS 1, p. 11). De inkomsten van uw familie stelden u in staat uw universitaire studies te bekostigen die 3.000 Afghani (37 euro) per maand kostten (CGVS 1, p. 11) en om 3.000 dollar of 300.000 Pakistaanse roepies (2394 euro) bijeen te sparen (CGVS 2, p. 14). Naast uw moedertaal Pashaï, spreekt u Pashtou en volgde u cursussen Engels (CGVS 1, p. 9, 12), hetgeen u kunt uitspelen als troef op de arbeidsmarkt. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u deze mogelijkheid niet had omdat u overal in Afghanistan in het vizier van de taliban en de Afghaanse overheid zou lopen (CGVS 2, p. 24-25). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban en de overheid gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit en zegt niets over uw asielmotieven. De briefomslag toont enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan maar zegt evenmin iets over uw asielmotieven. De documenten

die u neerlegt betreffende uw scholing en opleiding in Afghanistan, uw familie- en studiefoto's en het geboortecertificaat van uw dochter hebben ook geen betrekking op uw asielmotieven. De foto's van uw vader en de documenten gerelateerd aan zijn tewerkstelling bij het Afgaans leger tot aan het begin van de regeerperiode van Karzai hebben evenmin betrekking op uw asielmotieven. Betreffende de brief van de taliban en de verklaring van de dorpsoudsten over uw asielrelaas moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. De brief werd bovendien eerder in deze beslissing aangehaald om inconsistenties aan te tonen. De verklaring van de dorpsoudsten werd dan weer opgesteld op basis van de verklaringen van uw familie. Deze verklaring werd duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afgaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Eerste middel

In een eerste middel, aangaande de vluchtelingenstatus, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel, aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het gegeven dat de middelen op mekaar voortbouwen worden ze samen besproken.

2.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"1.1. Algemeen

1.1. 1. Vrees omwille van dreiging door de Taliban en de Afgaanse overheid:

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, bestaat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In asielzaken wordt elk risico op vervolging in de zin van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, hoe miniem ook, in overweging genomen.

Het gaat in casu niet alleen om de vrees voor vervolging maar ook om de ondergane vervolgingen.

Zoals blijkt uit het feitenrelaas, is verzoeker het slachtoffer geweest van ernstige bedreigingen. Hij wordt met de dood bedreigd door de taliban. En de overheid wil hem arresteren.

De vader van verzoeker werd ontvoerd door de taliban.

In geval van een terugkeer naar Afghanistan, a fortiori in de huidige omstandigheden, is het risico voor verzoeker om opnieuw slachtoffer te worden, zeer groot.

Gelet op deze feiten, kan gesteld worden dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 1er A § 2 van de Vluchtelingenconventie.

*Om de persoonlijke vrees, aangehaald door verzoeker, beter te kunnen begrijpen, lijkt het aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen.
De afkomst van verzoeker wordt niet betwist door het CGVS.*

1.1.2. Voordeel van de twijfel:

Er dient eveneens op gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid.

“ Normaal gezien ligt de bewijslast bij degene die een aanvraag indient.

Echter, bij de meeste asielaanvragen is de asielaanvrager niet in staat zijn verklaringen te ondersteunen met schriftelijke bewijzen of andere.

De gevallen waar de aanvrager bewijzen kan leveren van al zijn afgelegde verklaringen, zijn eerder de uitzondering dan de regel.

Zelfs als de bewijslast in principe op de aanvrager rust, is het zowel de taak van de aanvrager als de onderzoeker om gezamenlijk alle feiten naar voor te brengen en te evalueren.

In bepaalde gevallen, komt het zelfs aan de onderzoeker toe om alle middelen, waarover hij beschikt, te gebruiken om de noodzakelijke bewijzen te verzamelen ter ondersteuning van de aanvraag.”

(paragraaf 196 UNHCR Handboek)

“ Het lijkt passend te onderstrepen dat een persoon welke een verzoek doet tot het verkrijgen van het statuut van vluchteling, zich normaal gezien in een zeer kwetsbare situatie bevindt.

Men bevindt zich in een vreemde cultuur, en het feit dat men zaak dient voor te leggen aan de autoriteiten van een vreemd land, meestal in een taal die niet de zijne is, kan voor die persoon grote moeilijkheden met zich meebrengen, dit zowel op praktisch als psychologisch vlak.”

(paragraaf 190 UNHCR Handboek)

“ De vereiste van de bewijslast dient dus niet te strikt te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt.”

(paragraaf 197 UNHCR Handboek)

Tegenstrijdige verklaringen zijn niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut.

“ Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.”

(paragraaf 199 UNHCR Handboek)

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Er wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze moet dan dus ook genomen worden in een geest van rechtvaardigheid en begrip.

Er wordt dus nogmaals onderstreept dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's.

Verwerende partij stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen aangaande zijn probleem met de Taliban en de Afghaanse overheid.

Hoewel de toetsing van het asielrelaas en het onderzoeken van de geloofwaardigheid hiervan een belangrijke fase is bij de behandeling van een asielaanvraag dient er toch opgemerkt te worden dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit van de kandidaat-vluchteling de kern van de zaak moet blijven.

Bovendien stelt het onaannemelijk karakter van een asielrelaas de asielinstanties niet vrij om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspruiten uit elementen van het dossier die zeker zijn.

RVV, 24/06/2010, nr. 45.396;
RVV, 11/02/2008, nr. 7136, Rev. dr.étr.2008, 48;
RVV, 02/10/2008, nr. 16.891, T. Vreemd. 2009, 44;

1.2. Betreffende bepaalde argumenten van tegenpartij:

*Verzoeker blijft erbij wel bedreigd te zijn geweest door de Taliban en de Afghaanse overheid.
Enerzijds werd verzoeker bedreigd door de taliban aangezien hij weigerde om met hen mee te werken.
Anderzijds wordt verzoeker gezocht door de Afghaanse overheid daar zij van oordeel zijn dat verzoeker meewerkt met de taliban.*

Verzoeker bevindt zich op deze manier tussen 2 hete vuren.

Door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie heeft verzoeker gegronde redenen om voor zijn leven en zijn fysieke integriteit te vrezen.

Verzoeker kan namelijk geen bescherming vragen bij de overheid daar zij van oordeel zijn dat verzoeker meestrijdt met de taliban hoewel dit niet het geval is.

Ook een tussenkomst van de dorpsouderen kan niet meer baten. Er werd hen duidelijk gezegd dat onderhandelen niet meer mogelijk is en dat wanneer verzoeker in handen valt van de overheid zij over zijn lot zullen beslissen.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen afgelegd voor tegenpartij.

Verzoeker behoudt zich het recht voor om nog bijkomende documenten neer te leggen als bewijs van zijn problemen.

Volgens verzoeker zijn zijn problemen gekend door de mensen in het dorp en willen zij dit alsnog bevestigen.

De familie van verzoeker kan momenteel nergens anders heen en heeft geen andere keuze dan in het dorp te verblijven.

Tot op heden, is er nog steeds geen nieuws over het lot van de vader van verzoeker."

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"2.1.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:

" § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit : a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.2.

Men komt dus in aanmerking voor subsidiaire bescherming indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

De subsidiaire bescherming is eigenlijk onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

1. Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie,

2. Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan. Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

3. Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Burgers uit landen waar er een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict daadwerkelijk aan de gang is kunnen op deze beschermingsgrond een beroep doen.

Het CGVS bepaalt dat het in ieder geval moet gaan om een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van de burgers.

Recente rechtspraak van de RvV benadrukte dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

“ De hiervoor beschreven algemene situatie is bedreigend voor de bevolking van bepaalde regio's in Irak en is aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Zie: RvV, 15/06/2007 nr. 55

RvV, 21/07/2007 nr. 245

RvV, 11/09/2007 nr. 1663

2.3.

Door tegenpartij wordt geen twijfel geuit over de geboorteplaats van verzoeker.

Verwerende partij beschouwt deze regio nog steeds als een zeer gevaarlijke plaats met blind geweld tegen de civiele bevolking.

De afkomst van verzoeker wordt niet betwist.

2.4.

Verwerende partij stelt al te gemakkelijk dat verzoeker in Jalalabad kan verblijven daar hij een gezond volwassen man is met een universiteitsdiploma. Volgens tegenpartij is verzoeker vertrouwd met de stad daar hij er twee jaar heeft gestudeerd.

Bij de analyse van de risico's ingeval van terugkeer naar Afghanistan kan het CGVS zich wel niet redelijkerwijze beperken tot Jalalabad op dat moment.

Er kan dus geen sprake zijn van een vluchterternatief in Jalalabad waar verzoeker terecht zou kunnen.

Het CGVS kan verzoeker niet zomaar terugsturen naar Afghanistan zonder zekerheid te hebben over veilige vestigingsalternatieven in Jalalabad. Het tegenovergestelde zou kennelijk strijdig zijn met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tegenpartij rept echter met geen woord over de gezinssituatie van verzoeker.

Verzoeker is gehuwd en heeft een dochtertje van 2,5 jaar oud. Verzoeker dient dus niet alleen in zijn eigen noden te voorzien maar heeft de verantwoordelijkheid voor een gezin en volgens de cultuur ook voor zijn moeder.

Verzoeker wenst ook aan te stippen dat hij geen kennissen of familie heeft in Jalalabad. De medestudenten op de universiteit kwamen ook uit verscheidene regio's.

Dit is ondertussen ook meer dan 3 jaar geleden.

Indien verzoeker zich met zijn gezin in Jalalabad zou vestigen is dit geen evidentie. Het zou te duur zijn om in de stad zelf te wonen. Verzoeker zou genoodzaakt zijn om in de buitenwijken van de stad te wonen.

In deze buitenwijken is het echter niet steeds veilig. Er vinden vaak diefstallen en ontvoeringen plaats. Verzoeker kan er zijn moeder, vrouw en dochter niet alleen achterlaten in een kamer.

Tenslotte dient ook rekening te worden gehouden met zijn etnie. Als Pashai zou verzoeker er ook te maken krijgen met discriminatie op de arbeidsmarkt.

Ook vanuit dit oogpunt is het zeer belangrijk de zaak opnieuw te laten onderzoeken door tegenpartij. Het is belangrijk na te gaan welke opvangmogelijkheden er voorhanden zijn voor verzoeker ALS GEZIN en wat de huidige situatie / levensomstandigheden voor verzoeker is in Jalalabad en zijn geboortedorp.

De bewijslast ligt namelijk bij tegenpartij. Tegenpartij heeft deze toets inzake helemaal niet uitgevoerd. Er wordt zelfs niet gesproken over het feit dat het vluchterternatief veilig te bereiken is.

Verzoeker heeft er daarenboven geen familie.

In onderhavig geval ontbreekt er alleszins fundamentele elementen om de nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker te kunnen uitsluiten.

De zaak zou minstens teruggezonden moeten worden naar het CGVS voor een bijkomend onderzoek op het vlak van de subsidiaire bescherming indien de Raad, bij weigering van de vluchtelingstatus, te weinig informatie meent te hebben om de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Zelfs al zou het aantal slachtoffers gedaald of 'gering' zijn, men spreekt hier over mensenlevens. Dit betekent dat zelfs één per jaar er één teveel is. Hoe kan men spreken over 'gering', in degelijke context?!

Zelfs indien men stelt dat burgers niet direct geïdendeerd worden, zij worden er steeds bij betrokken en zijn de grootste slachtoffers!!!

Het is immers niet omdat de gewone burger niet onmiddellijk geïdendeerd wordt dat er geen risico bestaat voor het leven in het geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten.

2.5.

Verzoeker verwijst ook naar zijn argumenten zoals supra uiteengezet in punt V. 1.

Verzoeker meent dat een terugkeer naar Afghanistan geenszins verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

In deze omstandigheden had verzoeker geen andere keuze dan de internationale bescherming te vragen."

2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend. De verwerende partij legt wel op 6 december 2018 een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat de volgende rapporten:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018,
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation, december 2017,
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update, mei 2018,
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

In een tweede aanvullende nota van 17 december 2019 legt de verwerende partij de volgende documenten neer:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018,
- COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 18 maart 2019,
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation, december 2017,
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update, mei 2018,
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019,
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019,
- COI Focus Afghanistan: Jalalabad, Behsud en Surkrod (addendum) van 26 augustus 2019,
- Kaart Jalalabad City Region, 27 november 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij stelt uit Afghanistan gevlucht te zijn omdat ze vreest door de taliban vermoord te worden of door de Afghaanse overheid gearresteerd te worden. De verzoekende partij verklaart een laborant te zijn en in een naburig dorp bij een dokter te werken. Zij stelt medische tests uit te voeren die de dokter de patiënten voorschreef voor bijvoorbeeld tuberculose, HIV, malaria, e.a. Zij verklaart tevens dat zij de dokter soms hielp bij het geven van injecties en het verzorgen van kleine wonden. De verzoekende partij stelt dat zij ook soms kleine wonden verzorgde in haar dorp. Op een avond wordt de verzoekende partij meegenomen uit haar huis door vier gewapende mannen, die volgens haar behoren tot de taliban. Zij dwongen de verzoekende partij om één van hun kompanen, die gewond was aan zijn voet, te verzorgen. De verzoekende partij verklaart dat zij gedaan heeft wat zij kon, maar dat zij de talibs heeft aangeraden om naar een ziekenhuis te gaan. De verzoekende partij werd aangeraden om met geen woord te reppen over wat er die nacht was gebeurd. Bij thuiskomst bleek echter dat de moeder van de verzoekende partij al aan verschillende burens had verteld dat de verzoekende partij was meegenomen. De verzoekende partij verklaart dat zij tegen 11 uur 's morgens werd meegenomen door de politie. De verzoekende partij werd ondervraagd op het hoofdkwartier van de politie. Zij verklaart dat haar uitleg door de politie niet werd aanvaard en dat zij werd beschuldigd zelf een talib te zijn. Door tussenkomst van haar vader en de dorpsoudsten werd de verzoekende partij uiteindelijk vrijgesteld. Twee dagen later werd er rond middernacht opnieuw aan de deur geklopt. De verzoekende partij sliep op het dak, terwijl haar ouders in de tuin sliepen omwille van de hitte. De verzoekende partij liet aan haar vader weten dat hij de mannen moest zeggen dat zij niet thuis was en is zich daarna bij de burens gaan verstoppen. De vader van de verzoekende partij zegt dat zijn zoon niet thuis is, waarna de talibs het huis doorzochten. Drie dagen na dit tweede bezoek wordt een brief aan de verzoekende partij gestuurd, met de vraag om zich bij de taliban aan te sluiten. De verzoekende partij verklaart dat zij deze brief genegeerd heeft. Twee weken na deze brief, was de verzoekende partij in een ander dorp het huwelijksfeest van een vriend aan het bijwonen, toen de talibs opnieuw naar haar huis gingen om haar te zoeken. Toen zij de verzoekende partij niet konden vinden, hebben zij de vader van de verzoekende partij meegenomen. De verzoekende partij verklaart dat zij werd opgebeld door haar moeder met de vraag om niet meer naar huis te komen. De volgende dag heeft de politie gesteld dat de vader van de verzoekende partij vrijwillig is meegegaan en dat hij deel uitmaakt van de taliban. De verzoekende partij is niet meer teruggekeerd naar haar dorp en is Afghanistan ontvlucht.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de volgende stukken neer: haar taskara, haar middelbare schoolcertificaat, een transcript van haar schoolresultaten, haar diploma Medical Technology, certificaat Scientific Medical Institute (SMI), betalingsbewijzen SMI, 11 familiefoto's, drie foto's van haar vader in het leger, vijf foto's SMI, vier certificaten van het leger aangaande haar vader, brief dorpsoudsten, dreigbrief taliban, een briefomslag en het geboortecertificaat van haar dochter.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: Brief van de Afghaanse overheid van 1395/12/6, een brief van de Afghaanse overheid van 1396/1/5 en een brief van de taliban.

De taskara bevat identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. Het certificaat van de middelbare school, het transcript van de schoolresultaten, het diploma, het certificaat van het SMI, de betalingsbewijzen aan het SMI en de foto's in het SMI hebben betrekking op het schoollopen van de verzoekende partij. Dit wordt evenmin betwist.

De voorgelegde familiefoto's en het geboortecertificaat van haar dochter kunnen geenszins het vluchtrelaas van de verzoekende partij staven. Haar familieleven wordt bovendien niet betwist. De voorgelegde legercertificaten en de foto's van haar vader in het leger hebben betrekking op de tewerkstelling van de vader van de verzoekende partij die *in casu* ook niet betwist wordt. Het verzendingsbewijs op de briefomslag toont aan dat de verzoekende partij briefwisseling uit Afghanistan ontvangt, maar heeft geen betrekking op haar vluchtrelaas.

Met betrekking tot de brief van de dorpsoudsten wijst de Raad erop dat de gegevens in de brief van de dorpsoudsten niet overeenstemmen met de verklaringen van de verzoekende partij. De dorpsoudsten geven aan dat de verzoekende partij in haar dorp in een laboratorium werkte, terwijl de verzoekende partij zelf verklaard heeft dat ze in een naburig dorp bij een dokter tewerkgesteld was. Voorts blijkt uit de brief van de dorpsoudsten op basis van de verklaringen van de familieleden opgesteld werden. De dorpsoudsten hebben geen eigen onderzoek gevoerd. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Hetzelfde geldt ook voor de dreigbrief die de verzoekende partij neergelegd heeft. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de verzoekende partij stelt dat de taliban haar met deze dreigbrief tracht te rekruteren nochtans bevat deze dreigbrief weinig instructies. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om aan de relevante elementen van verzoekers relaas zonder meer geloof te hechten.

De documenten die de verzoekende partij ter terechtzitting neerlegt zijn niet in de taal van de rechtspleging opgesteld. Evenmin zijn ze van een vertaling voorzien. Artikel 8 van het procedurereglement stelt dat de stukken waarvan de partijen gebruik willen maken in originele vorm worden neergelegd of onder de vorm van een kopie en dat indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld, zij vergezeld dienen te zijn van een eensluidende vertaling. Bij gebreke aan dergelijke vertaling is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen. Bijgevolg neemt de Raad de stukken die ter terechtzitting zijn neergelegd niet in overweging.

Gelet op de inhoud van de documenten en de relatieve bewijswaarde van de brief van de dorpsoudsten en de dreigbrief, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voormelde documenten in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Uit de EASO guidance note van juni 2019 (p. 55) blijkt dat medisch personeel bedreigd, geïntimideerd of ontvoerd kan worden, omwille van hun (weigering tot) hulp aan gewonde strijdkrachten. In deze guidance note van juni 2019 wordt ook vermeld dat deze personen ook geïntimideerd kunnen worden door actoren van de staat die hen beschuldigen van contact met strijdkrachten. Het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij dient dan ook in het licht van deze informatie te worden beoordeeld. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij als laborant werkt volstaat echter niet. Uit voormelde rapporten van EASO en UNHCR blijkt dat zij een individualiseringsvereiste hanteren voor voormelde risicoprofielen. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van haar risicoprofiel(en) dreigt te worden geïntimideerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* wordt een dergelijk risico niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vooreerst vast dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij een Afghaans staatsburger is, dat zij haar hele leven in het dorp Zor Kalai in het district Khewa, provincie Nangarhar woonde en dat zij een laborant is. Echter kan het loutere feit dat de verzoekende partij als laborant werkzaam is in de provincie Nangarhar niet voldoen om te stellen dat zij enkel omwille van haar profiel een risico loopt. Er dient bovendien vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de bedreigingen van de taliban en haar vluchtrelaas.

De verzoekende partij heeft immers bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 december 2015 geen enkele melding gemaakt van de daadwerkelijke contacten met de taliban. In de vragenlijst heeft de verzoekende partij het volgende verklaard op de vraag om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit Afghanistan: *"Ik kreeg een uitnodigingsbrief van de Taliban waarin stond dat ik met hen moest werken en mee Jihad voeren tegen de buitenlandse overheden en de niet-moslims. Ik heb de brief genegeerd want ik dacht dat iemand een grap maakte. 2 weken na die brief was het trouweest van mijn klasgenoot [H.], in het district Baysod, in Qale Janan*

Khan. Ik heb er de nacht doorgebracht. Op dezelfde nacht is de Taliban naar mijn huis gekomen en hebben ze mijn vader meegenomen omdat ik er niet was. Ik kreeg telefoon van mijn moeder. Ze zei me dat de Taliban mijn vader had ontvoerd en dat ze mij zouden meenemen. Mijn leven zou in gevaar zijn. Ik ben bij mijn klasgenoot blijven slapen. Hij zei me dat het beter zou zijn dat ik het land zou verlaten, want ze zouden me overal vinden. Daarom ben ik vertrokken". (stuk 21, vragenlijst 22 december 2015, vraag 5).

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid heeft gehad om de feiten die de aanleiding vormde van haar vlucht uit Afghanistan toe te lichten. De verzoekende partij maakt echter enkel melding van een 'dreigbrief' van de taliban, die zij bovendien beschouwde als een grap. De verzoekende partij haalt niet aan dat zij reeds tweemaal werd bezocht door de taliban en dat zij hierdoor ook al in de problemen is gekomen met de politie. Nochtans werd de verzoekende partij erop gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van haar verwacht wordt dat zij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom zij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (stuk 21, vragenlijst 25 januari 2016, p.1). In het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 januari 2017 stelt de verzoekende partij plots dat het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heel kort was en dat niet naar alle details werd gevraagd. Zij wijst er tevens op dat zij Pashai spreekt en dat zij een beetje moeite heeft met het spreken van Pashtou. De verzoekende partij legt dan haar gehele vluchtrelaas uiteen. Zij stelt dat zij alles wou vertellen, maar dat zij enkel mocht ingaan op de hoofdpunten van haar asielaanvraag. Toen haar werd gevraagd waarom zij deze elementen niet heeft vermeld toen haar werd gevraagd of zij nog iets wou toevoegen, verklaart de verzoekende partij dat zij liever wilde wachten op het gehoor bij het CGVS (stuk 7, gehoorverslag 17 januari 2017, p. 2 – 5). De Raad wijst erop dat de geopperde 'taalproblemen' op geen enkele manier afgeleid kunnen worden uit de gehoren. De verzoekende partij is driemaal gehoord geweest, eenmaal op DVZ en tweemaal op het CGVS, met een tolk Pashtou en heeft geen enkele keer aangegeven dat er een probleem zou zijn. Bovendien heeft de verzoekende partij meerdere stukken in Pashtou aangebracht, namelijk de brief van de dorpsoudsten en de 'dreigbrief' van de taliban. De voorgehouden taalproblematiek kan dan ook niet aan de grondslag liggen van het verzwijgen van meerdere incidenten in de vragenlijst van 22 december 2015. Deze fundamentele discrepantie in verzoekers verklaringen kan niet op afdoende wijze worden verklaard door de duur van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, te meer daar de verzoekende partij de mogelijkheid had om toevoegingen te doen.

De Raad stelt verder vast dat het weinig aannemelijk is dat de verzoekende partij niet de mogelijkheid heeft gehad om in grote lijnen haar geheel vluchtrelaas te laten opschrijven bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Er wordt haar immers duidelijk gevraagd naar "alle feiten" die hebben geleid tot haar vlucht. De verzoekende partij gaat in haar antwoord meteen in op de dreigbrief. Er blijkt geenszins dat zij op enige manier heeft gesproken over de andere bezoeken van de taliban, laat staan over de politieactie tegen haar. Voor zover de verzoekende partij voorhield dat zij had gesproken over het bezoek van de taliban, maar dat er enkel iets over de uitnodigingsbrief werd opgeschreven (stuk 7, gehoorverslag 17 januari 2017, p. 4), komt dergelijk betoog weinig ernstig over.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij in de vragenlijst van 22 december 2015 stelt dat zij de dreigbrief van de taliban heeft genegeerd omdat zij van oordeel was dat dit een grap was. Dergelijke houding komt ongeloofwaardig over daar de verzoekende partij volhoudt dat zij reeds tweemaal werd bezocht door de taliban en dat zij zelfs eenmaal werd meegenomen om medische zorgen toe te dienen aan één van hun strijdkrachten. Deze bezoeken vonden volgens de verzoekende partij plaats twee weken vooraleer zij de brief ontving. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de verzoekende partij deze brief niet ernstig nam. In het gehoor van 13 februari 2017 wordt er gevraagd waarom de verzoekende partij deze brief en de dreigementen niet ernstiger nam. Zij stelt dat zij niets kon doen en dat zij het niet aan de politie kon zeggen omdat de taliban haar hele familie zou kunnen doden als zij hiervan hoorden. Zij stelt ook dat zij niet zozeer dacht dat de brief een grap was, maar dat het mogelijk was dat iemand van het dorp haar niet leuk vond en de brief had achtergelaten om haar meer schrik aan te jagen (stuk 4, gehoorverslag 13 februari 2017, p. 23). Deze houding komt echter niet geloofwaardig over. De Raad herhaalt dat in het kader van twee eerdere bezoeken door de taliban, de verzoekende partij een dergelijke dreigbrief serieus had moeten nemen. Bovendien kan niet ingezien worden waarom zij niet naar de politie kon gaan. De familie, de burens en de politie waren immers al op de hoogte van de problematiek van de verzoekende partij met de taliban. De verzoekende partij houdt tenslotte vol dat zij werd ondervraagd door de politie omdat zij hadden gehoord dat zij een talib was. Met deze dreigbrief had de verzoekende partij de politie mogelijk kunnen overtuigen van haar onschuld. De politie had haar immers eerder ook al vrijgesteld nadat de vader van de verzoekende partij en de

dorpsoudsten haar verhaal hadden ondersteund. Door deze dreigbrief voor te leggen aan de politie had zij haar verhaal en de steun van het dorp verder kunnen staven.

De verklaringen die de verzoekende partij aflegt over de ontvoering van haar vader zijn ook weinig plausibel. De verzoekende partij verklaart dat de taliban naar haar huis was gekomen om haar te zoeken, maar omdat zij niet thuis was, haar vader dan maar hebben meegenomen (stuk 21, vragenlijst 25 januari 2016, p.1; stuk 4, gehoorverslag 13 februari 2017, p. 15; stuk 7, gehoorverslag 17 januari 2017, p. 19-20). Hoewel de verzoekende partij voorhoudt dat de taliban nog steeds naar haar op zoek is en haar familie nog *'altijd'* lastig valt, is het frappant dat de verzoekende partij geen verdere info heeft over haar vader. De verzoekende partij heeft immers op 18 september 2015 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Dit betekent dat de vader van de verzoekende partij minstens voor deze datum ontvoerd was. Tijdens de gehoren op het CGVS, ongeveer anderhalf jaar later, heeft de verzoekende partij nog niets gehoord over het lot van haar vader (stuk 7, gehoorverslag 17 januari 2017, p. 20 en stuk 4, gehoorverslag 13 februari 2017, p. 24). In het verzoekschrift van 19 oktober 2017 wordt nogmaals gesteld dat er geen verdere info over de vader van de verzoekende partij gekend is. Het komt niet aannemelijk voor dat de taliban de vader van de verzoekende partij zou ontvoeren, omdat zij eigenlijk de verzoekende partij zelf wil hebben, en dan meer dan twee jaar niets laat weten over de vader van de verzoekende partij, zonder ooit enige eisen te stellen of enige boodschap vast te hangen aan deze ontvoering. Bovendien is het weinig ernstig dat de verzoekende partij voorhoudt dat haar familie helemaal niet heeft geprobeerd om haar vader vrij te krijgen (stuk 4, gehoorverslag 13 februari 2017, p. 24). Daarenboven is het niet geloofwaardig dat meer dan twee jaar nadat de verzoekende partij ook nog maar in Afghanistan kwam, haar familie nog steeds wordt lastig gevallen door dezelfde talibs (stuk 7, gehoorverslag 17 januari 2017, p. 20 en stuk 4, gehoorverslag 13 februari 2017, p. 24).

Verder volgt de Raad het standpunt van de commissaris-generaal dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban uitdrukkelijk de verzoekende partij wenst in te lijven, terwijl zij geen dokter is, maar medische technologie heeft gestudeerd en werkt als een laborant. Hoewel de verzoekende partij soms kleine wonden verzorgde in haar dorp, blijkt duidelijk dat zij onvoldoende kennis heeft om efficiënt ingezet te worden, zoals blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij zelf. Zij heeft immers aan de taliban duidelijk gemaakt dat zij geen dokter is, dat zij niet bekwaam was om de voet van de gewonde talib te verzorgen en dat zij beter naar een ziekenhuis konden gaan (stuk 7, gehoorverslag 17 januari 2017, p. 18). Bovendien geeft de verzoekende partij zelf aan dat er lokaal meerdere dokters werken (stuk 7, gehoorverslag 17 januari 2017, p. 9 en 18 en stuk 4, gehoorverslag 13 februari 2017, p. 5), waardoor niet ingezien kan worden waarom de taliban geen van deze dokters viseert. De verklaringen die de verzoekende partij geeft, namelijk dat de dokters 's morgens aankomen en 's avonds voor het donker is terug vertrekken en dat de taliban schrik heeft van de checkpoints en het districtshuis, kunnen niet overtuigen (stuk 4, gehoorverslag 13 februari 2017, p. 19). Er dient namelijk opgemerkt te worden dat de verzoekende partij verklaart dat de dokter bij wie zij werkt dagelijks het traject tussen haar thuis in Dari Nur en het werk aflegt (stuk 7, gehoorverslag 17 januari 2017, p. 13 en stuk 4, gehoorverslag 13 februari 2017, p. 5), waardoor de taliban voldoende mogelijkheden heeft om de dokter zelf aan te spreken.

De Raad kan in navolging van de verwerende partij geen geloof hechten aan verzoekers vluchtrelaas en aangehaalde problemen met de taliban en de politie.

Verder dient er vastgesteld te worden dat de verzoekende partij een volwassen, hooggeschoolde man is, die ongeveer 15.000 roepies per maand verdient door haar werk als laborant in Afghanistan. Zij geeft buiten haar huidige vluchtrelaas, dat niet geloofwaardig is, niet aan dat zij op enige andere manier problemen heeft met de taliban of de Afghaanse politie, noch dat zij door haar werk in de problemen komt. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat het district Khewa voor 80% in de handen is van de overheid (EASO). Bijgevolg is verzoekers regio hoofdzakelijk gecontroleerd door de overheid en is er slechts een beperkte aanwezigheid van de taliban. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij hoofdzakelijk testen uitvoerde voor de dokter bij wie ze tewerkgesteld was. Op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor haalt de verzoekende partij dat ze hierdoor problemen met de taliban of anderen gehad heeft. Voorts geeft de verzoekende partij ook aan dat zij als laborant ook in contact kwam met vrouwen. Op de vraag of zij ooit problemen heeft ondervonden doordat er ook vrouwen naar het laboratorium kwamen, antwoordt de verzoekende partij: *"Nee. De enkele woorden die we uitwisselden was om te zien welk probleem ze hadden, maar we wisselden niets privé uit. Ik deed enkel wat het doktersvoorschrift me zei. En in dezelfde tijd moest de patiënt wachten tot het resultaat er was"* (stuk 7, gehoorverslag 17 januari 2017, p. 13). Uit het gehoor blijkt ook niet dat de dorpsbewoners vijandig waren ten aanzien van het werk van de verzoekende partij. In tegendeel ze lieten haar ook toe om hun wonden beperkt te verzorgen.

Gelet op wat voorafgaat kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vervolgingsvrees in Afghanistan omwille van enige problemen met de taliban of met de Afghaanse politie en maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij als laborant dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij terugkeer in Afghanistan.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.2.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.4.2.2. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas komt de verzoekende partij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Zij kan zich bijgevolg ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.4.2.3. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoekende partij leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist.

Met inachtneming van alle objectieve en actuele landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, zoals beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan de Raad zich aansluiten bij de beoordeling van het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken (hierna: EASO) over de veiligheidssituatie en de mate van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis van juni 2019, p.110).

De Raad meent aldus dat, in beginsel, de mate van willekeurig geweld dat het gewapende conflict in de provincie Nangarhar kenmerkt, zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Een uitzondering moet daarbij wordt gemaakt voor de stad Jalalabad en de agglomeratie errond aangezien de beschikbare landeninformatie erop wijst dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. Alles in acht genomen oordeelt de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen ('a lower level of individual elements') is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Het is in deze van belang te weten of verzoekers district *in casu* het dorp Zor Kalai gelegen in het district Khewa, deel uitmaakt van de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

De verwerende partij heeft daartoe bij haar aanvullende nota van 17 december 2019 een kaart gevoegd van Jalalabad City Region van 27 november 2019. Ter terechtzitting geeft de verwerende partij aan dat wat op de voormelde interactieve kaart wordt aangeduid als “greater Jalalabad” overeenkomt met wat

de verwerende partij in haar aanvullende nota aanmerkt als de “agglomeratie Jalalabad”. Verder wordt niet betwist dat het dorp Zor Kalai gelegen in het district Khewa waarvan de verzoekende partij afkomstig is, zich niet in “greater Jalalabad” en dus niet in de agglomeratie Jalalabad bevindt.

Gelet op verzoekers regio van herkomst, het dorp Zor Kalai gelegen in het district Khewa in de provincie Nangarhar, dat niet behoort tot de agglomeratie rond de stad Jalalabad, moet worden besloten dat de verzoekende partij afkomstig is van een gebied waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Voor verzoeker blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad voorstelt. In de nota met opmerkingen wordt het intern vestigingsalternatief uitgebreid naar de agglomeratie Jalalabad.

Bijgevolg dringt zich een onderzoek naar het intern vestigingsalternatief op.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR (“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018) en EASO (“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2019) inzake een intern vluchtalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota's zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 106-107) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade.

Wat betreft de redelijkheidsvoorwaarde schuift UNHCR in zijn richtlijnen van 30 augustus 2018 drie maatstaven naar voren om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen (p. 107-110). UNHCR meent, in de eerste plaats, dat de vraag of een intern vestigingsalternatief redelijk is, geval per geval moet worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, met name zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, familiale situatie en relaties alsook zijn scholing en professionele achtergrond. In de tweede plaats, benadrukt UNHCR dat een intern vestigingsalternatief redelijk is als de verzoeker in staat is in veiligheid te leven in het voorgestelde gebied (“*in safety and security, free from danger and risk of injury*”). Deze veiligheidsvoorwaarde moet duurzaam zijn en niet illusoir of onvoorspelbaar. UNHCR preciseert dat het volatiele karakter van het gewapend conflict in Afghanistan in overweging moet worden genomen. Betrouwbare en actuele informatie over de veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van hervestiging zijn belangrijke elementen in het beoordelen van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief. Ten derde, meent UNHCR dat een vestigingsalternatief om als redelijk beschouwd te worden de verzoeker toelaat om aldaar zijn mensenrechten uit te oefenen en om te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. In het bijzonder moet de verzoeker toegang hebben tot (i) onderdak; (ii) basisdiensten zoals drinkbaar water en sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; en (iii) mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud. Verder meent UNHCR dat een intern vestigingsalternatief enkel redelijk is waar de verzoeker toegang heeft tot een sociaal netwerk bestaande uit leden van zijn (ruimere) familie of etnische groep in het voorgesteld hervestigingsgebied, die bereid en in staat zijn om daadwerkelijke

steun in de praktijk te verlenen. De enige uitzondering op deze vereiste van een sociaal netwerk vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden kunnen zulke personen overleven zonder familie of gemeenschapssteun in stedelijke en semi-stedelijke gebieden, voor zover deze gebieden onder daadwerkelijke overheidscontrole staan en deze gebieden beschikken over de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de Guidance nota van juni 2019, wijst EASO erop dat artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, geen criteria aanreikt om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie. EASO put inspiratie uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en concludeert, in lijn met UNHCR, dat in kader van de redelijkheidstest moet worden vastgesteld dat aan de basisnoden is voldaan, zoals voedsel en voedselzekerheid, onderdak en huisvesting, hygiëne zoals drinkbaar water en sanitair. Daarenboven moet gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud en de beschikbaarheid van basisgezondheidszorg (p. 34 en 131-132). Ook EASO benadrukt dat in deze rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief (p. 135-136).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing van 18 september 2017 gewag wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad.

Wat betreft de veiligheidsvoorwaarde, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de stad Jalalabad niet aannemelijk maakt en dat bijgevolg evenmin blijkt dat de verzoekende partij om deze redenen een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in de stad Jalalabad zou lopen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Jalalabad. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

De beoordeling die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakte van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dateert reeds van 18 september 2017. Gelet op de recente landeninformatie is deze beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad achterhaald. Zoals hierboven reeds gesteld, treedt de Raad de analyse van EASO bij dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie daarrond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. *In casu* brengt de verzoekende partij geen dergelijke minimale elementen bij. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Jalalabad om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aldaar hervestigt, aangezien de veiligheidssituatie is verslechterd. In dit kader merkt de Raad op dat het district Jalalabad in de 'conflict severity map' van UNOCHA op niveau 2 wordt ingeschaald (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 85-86). Tenslotte moet ook worden gewezen op het feit dat het conflict in Afghanistan zeer volatiel blijft. De Raad houdt dus, onder meer, rekening met de graad van geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen.

In casu betreft de verzoekende partij een jonge man wiens echtgenote en kind in de regio van herkomst verblijven. Noch uit de verklaringen van de verzoekende partij noch uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij over een (bijzondere) kwetsbaarheid beschikt. In tegenstelling tot hetgeen wat de verwerende partij aanvoert kan *in casu* niet aangenomen worden dat de verzoekende partij in de stad Jalalabad over een netwerk beschikt. De verwerende partij veronderstelt dat de verzoekende partij over een “vrienden- en kenniskring in de stad Jalalabad” beschikt. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat de verzoekende partij in Jalalabad gestudeerd heeft, doch heeft de verzoekende partij er nooit gewoond (gehoorverslag 17 januari 2017, p.10). Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij elke dag naar huis terug keerde. Dit alles wordt niet betwist noch wordt weerlegd door de verwerende partij. Sinds mei 2014 werkte de verzoekende partij ook voor een dokter in een naburig dorp Urakhel. De verzoekende partij heeft wel een kennis die in Qala Janan Khan woonde op het ogenblik dat de verzoekende partij Afghanistan verlaten heeft. Deze kennis was een oude studiegenoot. Deze persoon heeft de smokkelaar voor de verzoekende partij gecontacteerd. Vervolgens heeft hij verschillende goederen van de verzoekende partij genomen zodat de smokkelaar kon worden betaald. Uit het gehoorverslag kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij met deze persoon een daadwerkelijke vriendschaps- of zakenrelatie onderhield. Het blijkt eerder dat het om een sporadische dienstverlening ging. Tijdens het gehoor heeft de verzoekende partij ook aangegeven dat zij geen contactgegevens van hem heeft en niet met hem in contact staat. Via facebook hebben ze ook geen contact (gehoorverslag 17 januari 2017, p.17-18 en gehoorverslag 13 februari 2017, p.12-14). Uit het rechtsplegingsdossier blijkt ook dat de verzoekende partij haar facebookaccount aan de verwerende partij heeft meegedeeld. Voorts blijkt uit de gehoorverslagen dat de echtgenote en het kind van de verzoekende partij, evenals overige familieleden van de verzoekende partij in de regio van herkomst verblijven. Ze bevinden zich niet in Jalalabad. Het rechtsplegingsdossier bevat geen aanwijzingen dat de verzoekende partij over andere betekenisvolle contacten en ondersteuning in de stad Jalalabad zou beschikken. In dit opzicht, herinnert de Raad eraan dat de bewijslast omtrent de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief bij de commissaris-generaal ligt.

Zoals reeds vermeld, meent UNHCR in zijn richtlijnen dat het bestaan van een sociaal netwerk een voorwaarde is om een intern vestigingsalternatief als redelijk te beschouwen. De enige uitzondering hierop vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. UNHCR meent dat zulke personen overleven zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap in bepaalde omstandigheden kunnen leven in stedelijke en semi-stedelijke gebieden. Deze enige uitzondering moet restrictief worden gelezen en is afhankelijk van: (i) de aanwezigheid van “bepaalde omstandigheden”, niet nader gedefinieerd, (ii) het gegeven dat het betrokken gebied onder controle valt van de regering en (iii) het gegeven dat de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud beschikbaar zijn zodat ontheemden in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien (p. 110). De Raad kan zich voegen naar deze analyse van UNHCR waarnaar de commissaris-generaal overigens ook in de bestreden beslissing verwijst.

In casu, wordt niet betwist dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle staat van de regering.

Wat betreft de beschikbaarheid van de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, oordeelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing die reeds dateert van 18 oktober 2017 dat: *“Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.”* Daargelaten de vaststelling dat de commissaris-generaal niet aanduidt op welke precieze informatie hij zich in 2017 juist baseerde, stelt de Raad vast dat uit de meest recente landeninformatie blijkt dat personen die omwille van het geweld hun toevlucht zoeken in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond heden worden geconfronteerd met verschillende moeilijkheden.

In de COI Focus van 18 maart 2019, wordt de situatie van intern ontheemden immers als volgt beschreven:

“Meer dan de helft van de IDP's in Afghanistan wonen in en rond de grote steden, meestal in informele nederzettingen aan de rand. Dat is ook het geval in de omgeving van de stad Jalalabad en de omliggende districten, zoals onderstaande kaarten ook aantonen. Een rapport van Oxfam van mei 2017 stelt dat 59 % van de bevolking in de stad Jalalabad bestaat uit IDP's en/of uit terugkeerders.

[...]

REACH, een humanitaire organisatie, onderzoekt in januari 2017 de situatie van IDP's en terugkeerders in verschillende IDP-nederzettingen in de provincie Nangarhar waaronder ook Jalalabad, Surkhrod en Behsud. Dit onderzoek toont aan dat de ontheemde families in Nangarhar slechts een beperkte toegang hebben tot gezondheidszorg en geconfronteerd worden met een tekort aan voedsel, drinkwater en bestaansmiddelen. In het Humanitarian Needs Overview van december 2017 beschrijft UNOCHA dat tussen februari en juli 2017 het aantal informele nederzettingen bijna verdubbeld is in de provincie Nangarhar (van 29 naar 53) met twee derde geconcentreerd in de drie districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod. Veel IDP's uit de omliggende districten hebben zich in de stad Jalalabad gevestigd. UNOCHA heeft hierover geen recentere informatie gepubliceerd.

Door de aanzienlijke groei van de populatie in Nangarhar zijn de lokale middelen en basisvoorzieningen, vooral in Jalalabad, volgens verschillende rapporten overbelast. Onder meer de voorzieningen in de gezondheidszorg en het onderwijs staan onder druk. De komst van terugkeerders uit Pakistan en Iran heeft ook gezorgd voor een overaanbod aan dagloners in Jalalabad wat problemen creëert op de arbeidsmarkt. Veel terugkeerders proberen iets te verdienen door mensen te vervoeren met een riksja of trekken naar de stad met handkarren om groenten en fruit te verkopen, wat leidt tot grote verkeersopstoppingen. De werkgelegenheid voor IDP's in Jalalabad is schaars. Ook de huur- en vastgoedprijzen zijn sterk gestegen. Doordat de meeste terugkeerders bij voorkeur zo dicht mogelijk bij Jalalabad willen wonen, zijn de huurprijzen in en rond de stad sterk toegenomen. Een rapport van Oxfam van januari 2018 stelt dat de meerderheid van de terugkeerders het voornemen heeft om in de provincie Nangarhar te blijven. Dat betekent meer stedelijke groei en verdere druk op de lokale middelen, basisvoorzieningen en infrastructuur. De stadsinfrastructuur van Jalalabad is verouderd en is ontworpen voor veel minder mensen: het grote aantal terugkeerders en ontheemden leidt tot overbevolking, files en de groei van sloppenwijken.

Om het tekort aan onderdak in Nangarhar op te vangen, kondigen de Afghaanse autoriteiten verschillende projecten aan. In december 2016 kondigt de viceminister van het ministerie van Vluchtelingen en Terugkeerders de bouw aan van een township in het district Behsud, meer bepaald in de regio Qasim Abad, waar 30.000 gezinnen onderdak zouden krijgen. Daarnaast zijn er ook plannen voor de bouw van twee andere townships in het district Behsud en één in het district Rodat. Die projecten zitten nog in de ontwikkelingsfase. Om de nationale en internationale acties rond terugkeerders en IDP's beter op elkaar af te stemmen, richt de Afghaanse regering in november 2016 het Displacement and Returnees Executive Committee (DiREC) op. In maart 2017 wordt een actieplan goedgekeurd dat focust op de volgende thema's: humanitaire bijstand, identiteitspapieren, toegang tot basisvoorzieningen, adequate huisvesting en de verdeling van stukken land. Een kostenanalyse wordt uitgevoerd en mogelijk zou er ook nog een wetswijziging komen over de verdeling van land aan IDP's en terugkeerders. Binnen het afgesproken tijdsbestek heeft Cedoca geen informatie gevonden over eventuele gemaakte vorderingen.

[...]

Samuel Hall publiceert in 2014 een studie over armoede, voedselonzeekerheid en veerkracht in de grote Afghaanse steden. Dit onderzoek plaatst Jalalabad, naast Kandahar, bovenaan de lijst van Afghaanse steden met het hoogste niveau van voedselonzeekerheid. De toegang tot basisvoorzieningen en -diensten (in het bijzonder toegang tot stromend water) blijkt in Jalalabad minder problematisch te zijn dan in andere steden. De toegang tot elektriciteit blijkt wel een probleem te zijn. De studie van Samuel Hall geeft aan dat veel voedsel in Jalalabad geïmporteerd wordt aan lagere prijzen vanuit Pakistan. Vooral de IDP's in Jalalabad hebben te kampen met voedselonzeekerheid."

De Raad hecht bijzonder belang aan deze analyse van de algemene situatie voor intern ontheemden in Jalalabad aangezien ze afkomstig is van de verwerende partij. De Raad meent dat, gelet op bovenstaande analyse, het aan de commissaris-generaal toekomt om aan te tonen dat, niettegenstaande deze algemene omstandigheden, de individuele omstandigheden van de verzoekende partij toelaten te besluiten dat redelijkerwijze van haar verwacht kan worden dat zij zich vestigt in Jalalabad. De Raad vindt onvoldoende elementen terug in de bestreden beslissing en in het administratief dossier om de conclusie van de verwerende partij, met name dat de verzoekende partij in Jalalabad beschikt over een redelijk intern vestigingsalternatief, bij te treden.

Bijgevolg, gelet op de algemene omstandigheden die Jalalabad kenmerken met inbegrip van de veiligheidssituatie zoals hoger beschreven, en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende

partij, acht de Raad het gegeven dat de verzoekende partij een gezonde jonge man is, die twee jaar in Jalalabad gestudeerd heeft, ervaring heeft als laborant, zowel Pashaï als Pashtou spreekt en wiens familie over een inkomen beschikt, op zich onvoldoende om aan te nemen dat de verzoekende partij in de agglomeratie Jalalabad heden over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Gelet op hetgeen dat voorafgaat maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat de verzoekende partij zich redelijkerwijze kan vestigen in Jalalabad en zich alzo aan het willekeurig geweld in haar regio van herkomst kan onttrekken.

2.5. De bestreden beslissing wordt hervormd en de subsidiaire beschermingsstatus wordt op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS